

TAPE NO. 28, SIDE 1

Scotch 290, 1800 ft.

Subject: Ordination of Two Monks at Wat Kittiwong

Date	No.	Speed	Time	Subject
6/7/68	9 1/2	3 3/4		Begin recording.

เป็นพิธีบวช

ทั่วทุกทิศ

ท่านพระครู

บัดนี้เราทั้งสองได้มาบรรพชา อุปสมบท เป็นสาวกของสัมมาสัมพุทธเจ้า ณ ท่ามกลาง
สงฆ์ และการบรรพชาอุปสมบถนี้ นับว่าเป็นประเพณีของชาวพุทธไทย ที่ได้กระทำสืบ
ต่อกันมาเป็นเวลานาน ชาวพุทธไทยถือว่า กุลบุตรที่มีอายุครบ 20 ปี จะต้องทำการบรรพ
ชาอุปสมบถ เป็นระยะเวลายาวนาน หรือระยะนั้นก็แล้วแต่เหตุการณ์ความเป็นไป แต่
ละบุคคลตามที่ยินยอมวาทกันอย่างไร ก็เพื่อการที่ให้กุลบุตรนั้นได้มาศึกษาปฏิบัติตามธรรมวินัย
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อจะทำการ วาจา ใจ ของตนให้เรียบร้อยและตามศีลธรรม
ในศาสนาที่ตนเคารพนับถืออยู่ นี้เพื่อจะให้เป็นผู้มีความดีได้เป็นบุญเป็นกุศล สำหรับ
ตนอีกคนหนึ่งด้วย ก็แลการบวชนี้จึงได้ยึดถือปฏิบัติสืบต่อกันมาจนปัจจุบันนี้ แม้ในทาง
รัฐบาลก็ได้อนุญาติให้ผู้ที่ เป็นข้าราชการ ไกลมาทำการบรรพชาอุปสมบถ ในระยะพระ
โดยที่ยอมให้ไปทำการบรรพชาอุปสมบถในระยะหนึ่ง อันนี้ก็เพื่อจะให้เป็นการส่งเสริม
ความศรัทธา ความสะอาดความเลื่อมใส ข้าราชการที่นับถือพระพุทธศาสนาและเป็น
การส่งเสริมพระพุทธศาสนาอีกคนหนึ่งด้วย ที่นี้มาพูดถึง เรื่องการบวช คำว่าบวชมาจาก
ภาษาบาลี คือ ปพฺรชชะ หรือบรรพชา บวชเป็นภาษาไทยนี้เราแปลว่าออกไป คือออกไป
อยู่ที่ไหนและออกจากอะไร นี้เราออกจากเคหะสถานบ้านเรือน ออกจากมิกามารคา
ออกจากบุตรออกจากบิดาภรรยาของตนและออกจากทรัพย์สิน ออกจากหน้าที่การงานที่
ตนกระทำอยู่ เมื่อเป็นกฤหัสถ์แล้วถึงออกจากเพศเป็นนิกบวช ที่นี้เมื่อเราออกแล้วเราบวช
แล้วเราจะไปอยู่ที่ไหน เราก็ไปอยู่ที่วัด เพราะวัดเป็นสถานที่อยู่ของนิกบวช ที่นี้เมื่อบวช
ไปแล้ว ก็ท่านมักจะเรียกว่า เป็นพระเป็นภิกษุเป็นภรรษิกและเป็นสมาณะ ที่เรียกว่า
เป็นพระนั้น แปลว่าเป็นผู้ประเสริฐ คือ ประเสริฐไปด้วยคุณศีลธรรม ในพระพุทธศาสนา
เราเป็นกฤหัสถ์ชาวบ้านเรามีแต่เพียงคิดหา อย่างมากก็เพียงคิดแปก ที่นี้เมื่อมาบวชเป็นพระ
เรามีคิดสองร้อยยี่สิบเจ็ด ถ้าเป็นสามเณรก็คิดสิบและมีโอกาสเวลาที่จะปฏิบัติธรรมประ
พฤติธรรมและให้สูงขึ้นไปกว่ากฤหัสถ์ชาวบ้าน ที่นี้เมื่อบวชแล้วเป็นพระจึงเป็นผู้ที่ประเสริฐ
ที่นี้เมื่อบวชแล้วเรียกว่าภิกษุ ภิกษุแปลว่าผู้ขอหรือผู้ทำลาย ภิกษุแปลว่าขอหรือนัยหนึ่งว่า
ผู้เว้น ที่แปลว่าขอนั้นคือ ธรรมคาภิกษุท่านมิได้ประกอบกรรมมาหาเลี้ยงชีพด้วยตนเอง
เพราะนิคสมณะพรกพรวิสัย คึงนั้นความเป็นอยู่ของท่านจึงติดไปกับชาวบ้านผู้มาถวายหรือ
จากการไปบิณฑบาตร การออกบิณฑบาตรนั้นก็เป็นหลักขณะแห่งการขอแต่เป็นการขอแบบ
ผู้ดีเมื่อเห็นบิณฑบาตรใครมีศรัทธาก็มาถวาย ท่านก็รับ ไม่มีใครมาใส่บาตรหรือถวายท่าน

ท่านก็ไม่รับและเดินต่อไปและท่านก็ไม่ได้อธิษฐานขอทาน ดังนั้นภิกษุจึงเป็นผู้ขอที่ดีกว่าคนขอทานทั้งหลายและผู้อธิษฐานขอแบบนี้เป็นผู้ที่ทรงศีล เขาให้กับเขาไม่ให้ก็ไม้อ้อด้อย่างที่ภิกษุเป็นผู้เว้น คือเว้นจากการทำความชั่วโคตั้งสิ้น อันเกิดจากกาย วาจา ใจ เว้นจากสิ่งที่ควรเว้น และทำชั่วเสียหลายอย่างๆ กระทำแต่ความดีอยู่ในกรอบของศีลธรรมในพระพุทธศาสนา ประการหนึ่งผู้บวชแล้วท่านเรียกว่าเป็นบรรพชิต แปลว่าผู้ทำลาย คือทำลายความชั่ว ความชั่วอันเกิดจากทางกาย วาจา ใจ ท่านก็พยายามประพฤติ ปฏิบัติตามธรรมวินัยของสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อจะกำจัดความชั่วร้ายต่างๆ เป็นบาปกุศลเหล่านั้นและเป็นเครื่องเคร้าหมองใจๆ อันมีโลภะ โทสะ โมหะเป็นต้น ท่านก็พยายามที่จะทำลายให้หมดสิ้นไปด้วย การปฏิบัติตามศีลธรรม ในพระพุทธศาสนา แค่ว่าทำลายไ้มากน้อยเพียงใด ก็ขึ้นอยู่กับผลการประพฤติ ปฏิบัติของแต่ละองค์ที่จะเข้ามาบวชแล้ว นี่ประการหนึ่งผู้บวชแล้ว ก็เรียกว่าสมณะแล้ว ว่าผู้สงฆ์หมายถึงผู้ส่งบระจิบไปทางกาย ทางวาจา ทางใจ ท่านส่งบระจิบจาก โลภะ โทสะ โมหะ อันเป็นกิเลสส่งมาจากความชั่วบาปกุศลทั้งปวงและสถานที่อยู่ของท่านก็อยู่ในสถานที่สงฆ์สงฆ์ต่างกับคฤหัสถ์บ้านและไม่งุงขาน วุ่นวาย กระเสือกกระสนในการประกอบอาชีพการงานอย่างอื่น ทำให้มีความวุ่นวาย ความยุ่งยากเหมือนอย่างคฤหัสถ์บ้าน พยายามตั้งหน้าตั้งตาประพฤติปฏิบัติ บำเพ็ญสมณะธรรมในพุทธศาสนา ให้มีความสงบระงับกายวาจาใจ เพื่อให้เป็นบุญเป็นกุศลและเพื่อที่จะให้พ้นจากความทุกข์และถึงที่สุด อันนี้ผู้บวชแล้วก็ให้ถือคั้งที่กล่าวมา ก็เราจึงจะเห็นว่าผู้บวชแล้ว เป็นพระภิกษุเป็นสามเณรล้วนแต่เป็นชื่อที่ดีและเป็นการกระทำที่ดีของผู้บวชแล้ว ฉะนั้นผู้บวชแล้ว จึงให้ชื่อว่า เป็นผู้สร้างบุญและสร้างความคิดให้แก่คน ฉะนั้นพุทธศาสนิกชนทั้งหลายผู้เลื่อมใสในพระพุทธศาสนา เมื่อมีโอกาสและเวลา จึงปลีกโอกาสและเวลาเหล่านั้น มาทำการบรรพชาอุปสมบทชั่วคราวระยะหนึ่ง เพื่อมาสร้างความคิดที่กล่าวแล้วและละความกังวลที่เกิดจากการบรรพชาตามที่ตามคนพื้นเมืองหรือโบราณเราก็ถือว่าไม่ใช่ว่าจะได้ความคิด ใ้บุญใ้กุศลสำหรับผู้ที่บวชนั้น ย่อมยังจะได้ขยายวงกว้างออกไปให้มีคามารทาศาติที่มุ่งผู้อุปการะอีกด้วย ฉะนั้นผู้บวชถ้าหากว่าเข้ามาบวช ฉะนั้นเราจึงนิยมกันเข้ามาบวช เพื่อเอาบุญเอากุศล ทีนี้เมื่อเราเข้ามาบวชแล้วเพื่อจะให้ใ้บุญใ้กุศล และเพื่อที่จะให้ใ้เป็นบุญเป็นกุศลคั้งนี้ เราก็ประพฤติปฏิบัติตามพระวินัยของสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อให้สมกับชื่อที่เป็นนักบวช เป็นพระภิกษุเป็นบรรพชิตและเป็นสามเณร ทีนี้วินัยปฏิบัติเราต้องหมั่นศึกษาเอาเรียนพระวินัย คั้งใจประพฤติปฏิบัติตามพระธรรมวินัย สร้างแต่ความคิด ไม่เป็นคนที่ไม่เกรียงไกร และไม่สร้างความคิดความเคือคร้อน ความเสื่อมเสียให้แก่ภิกษุศาสนา การบวชของเรานั้นก็ใ้บุญใ้กุศล คั้ง

ประสงค์แก่ทรงกันขำเรามาบวชแล้ว เราไม่เอาใจใส่ศึกษาเล่าเรียนปฏิบัติ กระทำ
 แต่ความชั่ว อันนอกธรรมนอกวินัย อันเป็นความเสื่อมเสียให้แก่วิชาวารมศาสนาแล้ว
 การบวชของเราจะเป็นบุญเป็นกุศลตามที่ตั้งใจก็ทรงกันขำก็จะเป็นบสนเป็นอกุศล เป็น
 ความชั่วสำหรับคนเสียเวลาที่ไ้เข้ามาบรรพชาอุปสมบท ฉะนั้นขอให้เรอทั้งสองที่มีศรัทธา
 ที่ไ้เข้ามาบวชในพระพุทธศาสนาในวันนี้ แม้จะไม่บวชยืนยาวนานในระยะเวลา 1 พรรษา
 ก็ขอให้ตั้งระมักระวังให้สังวรณในการประพฤติปฏิบัติ ตามธรรมวินัยให้สมกับเพศภาวะ
 แห่งคนเพื่อจะให้ เป็นบุญเป็นกุศล สำหรับคนหรือบิคาณการคาฎาที่พี่น้องตามที่เรากังใจเอาไว้
 และประการหนึ่งการบวชนั้นนอกจากจะเป็นบุญเป็นกุศลสำหรับคนชฎาที่พี่น้องกัถกล่าวแล้ว
 แล้วยังเป็นการสืบคอดอายุพระพุทธศาสนา คือเพิ่มจำนวนสาวกพระพุทธเจ้าให้มากขึ้น
 เพื่อที่จะให้เป็นกำลังการ แดงแผ่สืบอายุของพระพุทธศาสนาเป็นยาวนานต่อไป แต่ประการ
 หนึ่งที่เข้ามาบวชในพระพุทธศาสนาตามโบราณจารยทานก็ไ้สั่งสอนให้รู้ถึงคุณของพระ
 รัตนตรัย พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ อันนี้เพื่อจะให้ เกิดศรัทธา ปสาธุ ความเลื่อมใส
 ยิ่งขึ้นไป ฉะนั้นจึงจะขอ นำเอา เรื่องของพระ รัตนตรัยมาชี้แจงให้ เรอทั้งสองยกตัวอย่างย่อๆ
 ดังต่อไปนี้

พระพุทธเจ้าซึ่งเป็นลูกเจ้าของพระพุทธศาสนาท่านอุบัติเกิดขึ้นในโลก
 เป็นเวลานานาสองพันกว่าปีมาแล้ว แต่ที่นี้ที่ตามประวัติของท่านนั้น ซึ่งก็มียาวและพิศการไป
 มากแต่ขอกล่าวโดยย่อว่า พระพุทธเจ้าท่านเป็นลูกกษัตริย์ซึ่งมีความสุชความสมายทุกอย่าง
 ทุกประการในทางโลกก็วิสัย แต่ท่านก็ไ้ไ้หลงไหลในความสุขในทางโลกเหล่านั้น ท่าน
 ก็เคยเสมอว่า คนเรานี้ก็กอบอยู่ในห้วงแห่งความทุกข์ คือ เกิดจากการแก่ เจ็บ ตาย และ
 ก็เคยเวียนววยตายเกิดกันอยู่รำไป พระองค์จึงหนีออกจากปราสาทราชวังเสียดสละซึ่ง
 ทรัพย์สินเงินทอง ทรัพฐานที่คนไ้รับ เป็นพระเจ้าแผ่นดินออกมาหาการบรรพชาอุปสมบท
 คือบวชเป็นเพศนัถบวช เมื่อบวชแล้วก็ศึกษา ค้นคว้า ปฏิบัติธรรมเป็นเวลา 6 เดือน ปี
 กล้วยวิธีการต่างๆ มีการมาเพ็ญทรมานตน เรียกว่ามาเพ็ญทริยาเกือบจะเอาพระองค์
 ไ้รอกเกือบจะสิ้นพระชนม์ชีวิตเสียแล้ว ในที่สุดพระองค์ก็ทรงรู้ธรรมคือ อริยเสัจจสี่
 คือการรู้ธรรมของพระพุทธเจ้านี้เรียกว่า ตรีสัจไม่มีใครสั่งสอน หนีเมื่อรู้แล้วจึงไ้ไ้นามว่า
 เป็นพระพุทธเจ้า เมื่อเป็นที่พระพุทธเจ้ารู้ธรรมอย่างนี้แล้ว พระองค์ก็ไ้ไ้รู้ไว้ชดพระคณ
 ไปเที่ยวเทศนาจาริกสั่งสอน แก่ประชาชนในชมพูทวีปให้รู้และเข้าใจเข้าไปประพฤติปฏิบัติ
 เพื่อพ้นทุกข์ไปสู่ความสุขเหมือนซึ่งพระองค์ท่าน พระองค์ทรงเที่ยวเทศนาจาริกเป็น
 เวลา 45 ปี ไ้วาสถานนั้นจะไกลหรือใกล้ คนนั้นจะอยู่ในสภาพไหนเทศไหน วยไหน
 พระองค์ทรงพิจารณา เห็นว่าพอที่จะช่วยเหลือไ้ได้ เขาสามารถที่จะฟังธรรมไ้พระ องค์ก็

ทรงเที่ยวเทศนาให้แก่เขาเหล่านั้นโดยไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อยหนักประการใด การเผย
 แพร่พุทธศาสนาของพระองค์เป็นเวลา 45 ปี ในที่สุดพระองค์ก็ถึงแก่อนิจกรรม คือตายไป เมื่อ
 อายุครบ 80 ปีบริบูรณ์ ทั้งนี้เมื่อพระองค์ทรงนิพพานไปอย่างนี้แล้วก็มีสาวกของท่าน ช่วยกันสืบ
 ต่อพุทธศาสนามาจนถึงทุกวันนี้ ก็รวมกันว่าพระพุทธเจ้าผู้หนึ่ง ท่านได้เสียสละความสุขส่วนตัว
 อย่างใหญ่หลวง เพื่อหวังที่จะให้คนทั้งหลายพ้นความทุกข์ไปถึงความสุข นับว่าพระองค์มีพระ
 อย่างสูงแก่เราพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย แต่ที่จุดของท่านมีมากเกินไป ทั้งนี้เมื่อเรากล่าวรวม
 ความย่อๆ เป็นหัวข้อใหญ่ท่านว่ามีเพียงสามประการคือ 1. ปัญญาคุณ คือพระองค์ทรงมีปัญญาค
 ณะรู้และความรู้ของพระองค์นั้น เป็นความรู้ชั้นโลกุตระและไถ่มาด้วยการครีตรู้และไม่มีใคร
 สั่งสอน 2. พระบริสุทธินุคุณ คือพระองค์ทรงเป็นผู้ที่มีความบริสุทธิ์ คือเมื่อพระองค์ทรงมีปัญญา
 แล้ว พระองค์ทรงนำปัญญาคณะรู้ ความประพฤติปฏิบัติ จะทำให้พระองค์เป็นผู้บริสุทธิ์ มีกาย
 วาจาใจบริสุทธิ์ การกระทำใดๆของพระพุทธเจ้าเป็นไปเพื่อความบริสุทธิ์อยู่เสมอ 3. พระ
 มหากรุณาธิคุณ คือเมื่อพระองค์ทรงมีปัญญา ปัญญามาปฏิบัติเป็นผู้บริสุทธิ์แล้ว พระองค์ทรงมี
 ปัญญามาปฏิบัติเป็นผู้บริสุทธิ์แล้ว พระองค์ทรงพิจารณาว่าคนทั้งหลายตกอยู่ในห้วงความทุกข์เมื่อ
 พระองค์ทรงรู้ธรรม นำให้พ้นทุกข์แล้ว ก็จึงได้เอาธรรมนั้นเที่ยวเทศนาสั่งสอน ประชาชนน้อย
 ใหญ่ทั้งหลายด้วยความหวังที่จะให้เขาเหล่านั้นได้รู้ธรรมนำไปปฏิบัติและพ้นจากความทุกข์ พระ
 ก็เที่ยวเทศนาสั่งสอนเป็นเวลา 45 ปี ไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อยยากประการใดอันนี้ก็ อ
 ศัยพระมหากรุณาของพระพุทธเจ้า ฉะนั้นความมหากรุณาของพระองค์จึงนับว่าเป็นคุณข้อที่สาม
 เราเคารพพระพุทธเจ้า เราเคารพพระพุทธเจ้า เมื่อเราเคารพพระพุทธเจ้าจำเป็นต้องเคารพ
 ระพระธรรม เพราะพระธรรมเป็นคำสั่งสอนของท่าน ก็แหละพระธรรมคำสั่งสอนของพระองค์
 ทรงสั่งสอนไว้นั้น มีทั้งหมด แปลกมันสี่พันหัวข้อพระธรรมชั้นนี้ แต่ถ้าเมื่อแยกก็มีเพียงสามคือ
 1. ห้ามมิให้ทำชั่ว ให้ทำความดี 3. ให้ทำจิตใจของตนให้สงบ นี่เป็นหัวข้อของคำ
 สอนของพุทธองค์นี้ ผู้ใดปฏิบัติบุคคลผู้นั้นย่อมพ้นจากความทุกข์ ถึงความสุขความเจริญ เพราะ
 ชั้นชื่อว่าธรรม ย่อมไม่เคยหอกทั้งผู้ประพฤติปฏิบัติตามรักมาผู้ประพฤติปฏิบัติใคร่รับแต่ความสุข
 พ้นจากความทุกข์ ถึงความสุขความเจริญ จึงท่านกล่าวว่าธรรมย่อมรักมาผู้ปฏิบัติ มิให้ตกลง
 ไปในทางที่ชั่วทั้งนี้แหละก็การปฏิบัติตามธรรมนี้ไม่เลือกการ เวลา ปฏิบัติเมื่อใดเวลาใด สถานที่ใด
 ที่ใด ที่ใดทั้งนั้นเพราะธรรมเป็นอกาโร คือไม่ประกอบไปด้วยการ เวลา คือไปพระสงฆ์ พระ
 สงฆ์ซึ่งเป็นรัตนองค์ที่สาม เมื่อเราเคารพ พระพุทธ พระธรรมแล้ว จำเป็นต้องเคารพพระ
 สงฆ์ เพราะพระสงฆ์เป็นสาวกของพระพุทธเจ้า พระสงฆ์เป็นผู้ปฏิบัติ ปฏิบัติตรง ปฏิบัติเป็น
 ธรรม และเป็นเนืองนิตย์ของสัตว์ชาวโลก พระสงฆ์ท่านเป็นผู้ศึกษา แยกแยะพุทธศาสนาสืบ
 ต่ออายุของพระพุทธศาสนา พระพุทธเจ้านิพพานไปได้ 2511 ปี เหตุที่พระพุทธศาสนายังตั้ง

จะเอาชื่อของ เซอ เจ้าสัวทวยและสิน เซอริชือ เป็นภาษาไทย สามารถก็นำเจ้าสัวทในภาษา
 บาลี ทั้งนั้นจึงขอเปลี่ยนชื่อใหม่ ของ เซอ เป็นภาษาบาลี คือสาม เหว เวียงภักดี ริชือภาษา
 ภาษาบาลีว่า "พระอิศวรรรโม" ที่สาม เหวทองก็ มีชื่อภาษาบาลีว่า "พระอินทโกล" นี้
 นี้เมื่ออาจารย์ท่านถาม หลังจากการสอบถามอันภาวิธรรมแล้วและจะถามชื่อ เหวและชื่ออุปชา
 เมื่อถามชื่อ เหวและถามว่า อินโกล เหวชื่ออะไร ทอบว่า อิทธิอติงคเท อิทธิกะบรรรม โมนนะ
 นี้สำหรับสาม เหวทองที่ ท่านถามว่า อินโกล เหวชื่ออะไร เราจึงทอบว่า อติงคเท อินโกล
 นามะ อันนี้ต่อไปตามชื่ออุปชาให้การบรรพชาอุปสมบทเขอครั้งหนึ่งมีชื่อภาษาบาลีว่า "อิทธิปุโย"
 เมื่ออาจารย์ท่านถามว่า โอนามะเหตุอุปชาปุ อุปชาะของเซอชื่ออะไร เราจึงทอบว่า อุปชา
 โป เมทธิเต อาะสามา อิทธิปุโย นามะทั้งนี้ต่อไป ก็จะไถ่ถามถึงบริวาร อรรถบริวาร ที่
 จำเป็นใจในกฎอริฐานของเซอต่อไป

พระวา เป็นภาษาบาลี

พระสวด เป็นภาษาบาลี

ท่านพระครูพูด

ต่อไปจะไต่บอกอนุศาสตร์ให้เซอฟัง "อนุศาสตร์" นี้แปลว่าคำสอนซึ่งท่านอุปชาทานจะสอนให้
 ใ้รับรูไว้ใ้ในเบื้องต้นเรื่องถึงกิจที่ควรทำและกิจที่ไม่ควรทำ เมื่อรู้แล้วจะไ้สังวรณในโอกาส
 ทอไป อนุศาสตร์นี้ เป็นภาพในภาษาบาลีแท้ในใจความของอนุศาสตร์นี้ มีอยู่ทั้งนี้คือ กิจในอนุศาสตร์
 นี้มี 6 อย่าง คือ เป็นกิจที่ควรทำ 4 อย่าง เป็นกิจที่ไม่ควรทำ 4 อย่าง กิจที่ควรทำ 4 อย่าง
 นั้นท่านเรียกว่า อนิสัย ในนิสัย 4 อย่างนี้มี 1. คือให้เที่ยวบิณฑบาต เป็นประจำเพื่อมาเลี้ยง
 ชีวิตความเป็นอยูคามเพศสมณะชน 2. ใ้หญิงน้าบังสกุล 3. ใ้ห้อยบนคันไม้ 4. ใ้หันยาของ
 ักขณามุคเนา กิจทั้ง 4 อย่างนี้ เป็นกิจที่สมณะภะบุตรสังกระทำ ส่วนกิจที่ไม่ควรทำ เรียก
 ว่า อกรณียกิจ ก็มี 4 อย่างดังนี้คือ 1. ห้ามเสกเมถุน 2. ห้ามลักของเซา 3. ห้ามมาลัตว์
 เช่น ฆ่า มนุษย์ใ้กาย 4. ห้ามทำอวกอุทธิมนุสยธรรม คือธรรมของมนุษย์ที่บังเกิดขึ้นในคน
 กิจ 4 อย่างนี้ห้ามกระทำ ไม่ใช่เป็นนิสัยของสมณะสังกายบุตรที่พึงกระทำ ถ้าหากกระทำ
 ลงไปแล้วก็เป็นอันขาดจากพระภิกษุ โดยเหตุนี้ท่านจึงสอนใ้รับทราบไว้ บวชแต่แรกๆเพื่อจะ
 ไ้รู้ว่า กิจที่ควรทำมีอะไรบ้าง เพื่อจะไ้สังวรณระมักระวังในโอกาสทอไป ที่นั่นเมื่อใจความ
 ของอนุศาสตร์ก็มีอยู่ดังที่กล่าวมา ทอไปนี้จะไต่บอกอนุศาสตร์ เป็นภาษาบาลี ให้เซอฟังอีกครั้ง
 หนึ่งดังนี้ (ท่านพระครูวาเป็นภาษาบาลี) เป็จบ.

La'o. has not noted any of the Pali, chants - only the explanation Thai by H. Pra Krau.

เป็นพิธีบวช 6/7/68

ที่วัดกิติวงศ์

ท่านพระครู

มีคนเชื้อทั้งสองไ้มาบรพชาอุปสมบท เป็นสาวกของสัมมาสัมพุทธเจ้า ณ ท่ามกลาง
 สงฆ์ และการบรพชาอุปสมบถนี้ นับว่าเป็นประเพณีของชาวพุทธไทย ที่ได้กระทำสืบ
 คอกันมาเป็นเวลานาน ชาวพุทธไทยถือว่า กุลบุตรที่มีอายุครบ 20 ปี จะต้องทำการบรพ
 ชาอุปสมบถ เป็นระยะเวลายาวนาน หรือระยะนั้นก็แล้วแต่เหตุการณ์ความเป็นไป แต่
 ละบุคคลตามที่นิยมบวชกันอย่างนี้ ก็เพื่อการที่ให้กุลบุตรนั้นได้มาศึกษาปฏิบัติตามธรรมวินัย
 ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพื่อจะทากาย วาจา ใจ ของตนให้เรียบร้อยและตามศีลธรรม
 ในศาสนาที่ตนเคารพนับถืออยู่ นี้เพื่อจะให้เป็นผู้มีความดีได้เป็นบุญเป็นกุศล สำหรับ
 คนอีกคนหนึ่งด้วย ก็แลการบวชนี้จึงได้ยึดถือปฏิบัติสืบต่อกันมาจนปัจจุบันนี้ แม้ในทาง
 รัฐบาลก็ได้โอนผู้ศึกษาผู้ใหญ่ที่เป็นข้าราชการได้ลาทำการบรพชาอุปสมบถ ในระยะพรรษา
 โดยที่ยอมให้ไปทำการบรพชาอุปสมบถในระยะหนึ่ง อันนี้ก็เพื่อจะให้เป็นการส่งเสริม
 ความศรัทธา ความสะอาดความเลื่อมใส ข้าราชการที่นับถือพระพุทธศาสนาและเป็น
 การส่งเสริมพระพุทธศาสนาอีกคนหนึ่งด้วย ที่นี้มาพูดถึงเรื่องการบวช คำว่าบวชมาจาก
 ภาษามาลี คือ บพรช หรือบรพชา บวชเป็นภาษาไทยนี้เราแปลว่าออกไป คือออกไป
 อยู่ที่ไหนและออกจากอะไร นี้เราออกจากเคหะสถานบ้านเรือน ออกจากบิคามารคา
 ออกจากบุตรออกจากธิดาภรรยาของตนและออกจากทรัพย์ดิน ออกจากหน้าที่การงานที่
 ตนกระทำอยู่ เมื่อเป็นศฤกษแล้วจึงออกจากเพศเป็นนักบวช ที่นี้เมื่อเราออกแล้วเราบวช
 แล้วเราจะไปอยู่ที่ไหน เราก็ไปอยู่วัด เพราะวัดเป็นสถานที่อยู่ของนักบวช ที่นี้เมื่อบวช
 ไปแล้ว ก็ท่านมักจะเรียกว่า เป็นพระเป็นภิกษุเป็นบรพชิกและเป็นสมณะ ที่เรียกว่า
 เป็นพระนั้น แปลว่าเป็นผู้ประเสริฐ คือ ประเสริฐไปช่วยคุณศีลธรรม ในพระพุทธศาสนา
 เราเป็นศฤกษชาวบ้านเรามีฝีพิศทำ อย่างมากก็เพียงคิดแปด ที่นี้เมื่อมาบวชเป็นพระ
 เรามีศีลสองร้อยยี่สิบเจ็ด ถ้าเป็นสามเณรก็ศีลสิบและมีโอกาสเวลาที่จะปฏิบัติธรรมประ
 พุทธิธรรมและให้สูงขึ้นไปกว่าศฤกษชาวบ้าน ที่นี้เมื่อบวชแล้วเป็นพระจึงเป็นผู้ที่ประเสริฐ
 ที่นี้เมื่อบวชแล้วเรียกว่าภิกษุ ภิกษุแปลว่าผู้ขอหรือผู้ทำลาย ภิกษุแปลว่าขอหรือหนึ่งหนึ่งว่า
 ผู้เว้น ที่แปลว่าขออันนี้คือ ธรรมคาภิกษุท่านมิได้ประกอบกรรมมาหาเลี้ยงชีพด้วยตนเอง
 เพราะนิคสมณะพรกพรวิสัย ดังนั้นความเป็นอยู่ของท่านจึงติดไปกับชาวบ้านผู้มาถวายหรือ
 จากกาไปบิณฑบาตร การออกบิณฑบาตรนั้นก็เป็นลักษณะแห่งการขอแต่เป็นการขอแบบ
 ผู้ดีเมื่อเห็นบิณฑบาตรใครมีศรัทธาก็มาถวาย ท่านก็รับ ไม่มีใครมาใส่บาตรหรือถวายท่าน

ห

ท่านก็ไม่รับและเดินต่อไปและท่านก็ไม่ได้ไปขอร้องแบบขอทาน ดังนั้นภิกษุจึงเป็นผู้ขอที่ดีกว่าคนขอทานทั้งหลายและผู้ขอแบบพระนี่เป็นผู้ที่ทรงศีล เขาให้ทั้งรับเขาไม่ให้ก็ไม่เอา ถ้อยคำที่ภิกษุนั้นเป็นผู้เว้น คือ เว้นจากการทำความชั่วไว้ตั้งแต่ตั้งต้น อันเกิดจากกาย วาจา ใจ เว้นจากสิ่งที่ควรเว้น และทำชั่วเสียหายต่างๆ กระทบแต่ความดีอยู่ในกรอบของศีลธรรมในพระพุทธศาสนา ประการหนึ่งผู้บวชแล้วท่านเรียกว่าเป็นบรรพชิต แปลว่า ผู้ทำลาย คือทำลายความชั่ว ความชั่วอันเกิดจากทางกาย วาจา ใจ ท่านก็พยายามประพฤติ ปฏิบัติตามธรรมวินัยของสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อ อจะกำจัดความชั่วร้ายต่างๆ เป็นบาปกุศลเหล่านั้นและเป็นเครื่องเศร้าหมองใดๆ อันมีโลภะ โทสะ โมหะ เป็นต้น ท่านก็พยายามที่จะทำลายให้หมดสิ้นไปด้วย การปฏิบัติตามศีลธรรม ในพระพุทธศาสนา แค จะทำลายได้มากน้อยเพียงใด ก็ขึ้นอยู่กับจากการประพฤติ ปฏิบัติของแต่ละองค์ที่เข้เข้ามาบวชแล้ว นีประการหนึ่งผู้บวชแล้ว ก็เรียกว่าสมณะแล้ว ว่าผู้สงบนี้หมายถึงผู้สงบระงับไปทางกาย ทางวาจา ทางใจ ท่านสงบระงับจาก โลภะ โทสะ โมหะ อันเป็นกิเลส สงบจากความชั่วบาปกุศลทั้งปวงและสถานที่อยู่ของท่านก็อยู่ในสถานที่สงบสงัดต่างกับคฤหัสถ์ชาวบ้านและไม่พึ่งพาน วุ่นวาย กระเสือกกระสนในการประกอบอาชีพการงานอย่างอื่น ทำให้มีความวุ่นวาย ความยุ่งยากเหมือนอย่างคฤหัสถ์ชาวบ้าน พยายามตั้งหน้าตั้งตาประพฤติปฏิบัติ บำเพ็ญสมณะธรรมในพุทธศาสนา ให้มีความสงบระงับกายวาจาใจ เพื่อให้เป็นบุญเป็นกุศลและเพื่อที่จะให้หลุดจากความทุกข์และถึงที่สุข อันนี้ผู้บวชแล้วก็ได้ข้อคิดที่กล่าวมา ก็เราจึงจะเห็นว่าผู้บวชแล้วเป็นพระภิกษุเป็นสามเณรล้วนแต่เป็นข้อดีที่และเป็นการกระทำที่ดีของผู้บวชแล้ว ฉะนั้นผู้บวชแล้ว จึงได้ชื่อว่า เป็นผู้มาสร้างบุญและสร้างคุณดีให้แก่คน ฉะนั้นพุทธศาสนิกชนทั้งหลายผู้เลื่อมใสในพระพุทธศาสนา เมื่อมีโอกาสและเวลา จึงปลีกโอกาสและเวลาเหล่านั้น มาทำการบรรพชาอุปสมบทชั่วคราวระยะหนึ่งเพื่อมาสร้างคุณดีดังที่กล่าวแล้วและหาความศึมนเกิดจากการบรรพชานตามคนพื้นเมืองหรือโบราณเราก็ถือว่าไม่ไช่ว่าจะใคร่ความดี ไคบุญไคกุศลสำหรับผู้ที่บวชนั้น ย่อมยังจะได้ขยายวงกว้างออกไปให้มีความรู้ความเข้าใจของผู้อุปการะอีกด้วย ฉะนั้นผู้บวชถ้าหากว่าเข้ามาบวช ฉะนั้นเราจึงนิยมกันเข้ามาบวช เพื่อเอาบุญเอากุศล ที่นี้เมื่อเราเข้ามาบวชแล้วเพื่อจะให้ไคบุญไคกุศล และเพื่อที่จะให้ไคเป็นบุญเป็นกุศลครั้งนี้ เราก็ประพฤติปฏิบัติตามพระวินัยของสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อให้สมกับชื่อที่เป็นนักบวช เป็นพระภิกษุเป็นบรรพชิตและเป็นสามเณร ที่นี้วิธีปฏิบัติเราต้องหมั่นศึกษาเล่าเรียนธรรมวินัย ตั้งใจประพฤติปฏิบัติตามพระธรรมวินัย สร้างแต่ความดี ไม่เป็นคนที่ไม่ไกรยจรร้าน และไม่สร้างความทุกข์ ความเหี้ยมครอน ความเสื่อมเสียให้แก่วงศ์ศาสนา การบวชของเรานั้นก็ไคบุญไคกุศล ดัง

ประสังคแต่ตรงกันข้ามเรามาบวชแล้ว เราไม่เอาใจใส่ศึกษาเล่าเรียนปฏิบัติ กระทำ
 แคนอกกรรมนอกวินัย อันเป็นความเสื่อมเสียให้แก่ความอารามศาสนาแล้ว
 การบวชของเราจะเป็นบุญเป็นกุศลตามที่ตั้งใจก็ตรงกันข้ามก็จะเป็นบสพเป็นอกุศล เป็น
 ความชั่วสำหรับคนเสียเวลาที่ไ้เข้ามาบรรพชาอุปสมบท ฉะนั้นขอให้เธอทั้งสองที่มีศรัทธา
 ที่ไ้เข้ามาบวชในพระพุทธศาสนาในวันนี้ แม้จะไม่บวชยืนยาวนานในระยะเวลา 1 พรรษา
 ก็ขอให้พึงระมัดระวังให้สังวรดีในการประพฤติปฏิบัติ ตามธรรมวินัยให้สมกับเพศภาวะ
 แห่งคนเพื่อจะให้^{บุญ}เป็นบุญเป็นกุศล สำหรับคนหรือบิดามารดาญาติพี่น้องตามที่เรารตั้งใจเอาไว้
 * และประการหนึ่งการบวชนั้นนอกจากจะเป็นบุญเป็นกุศลสำหรับคนญาติพี่น้องดังกล่าวแล้ว
 แล้วก็ยัง เป็นการสืบต่ออายุพระพุทธศาสนา คือเพิ่มจำนวนสาวกพระพุทธเจ้าให้มากขึ้น
 เพื่อที่จะให้เป็นกำลังการ แผแผ่สืบอายุของพระพุทธศาสนายืนยาวนานต่อไป แต่ประการ
 หนึ่งที่เข้ามาบวชในพระพุทธศาสนาตามโบราณจารย์ท่านก็ไ้สั่งสอนให้รู้ถึงคุณของพระ
 รัตนตรัย พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ อันนี้เพื่อจะให้เกิดศรัทธา ปสาธุ ความเลื่อมใส
 ยิ่งขึ้นไป ฉะนั้นจึงจะขอนำเอา เรื่องของพระรัตนตรัยมาชี้แจงให้เธอฟังพอยกตัวอย่างย่อๆ
 ดังต่อไปนี้

พระพุทธเจ้าซึ่งเป็นผู้ที่เจ้าของพระพุทธศาสนาท่านอุบัติเกิดขึ้นในโลก
 เป็นเวลานานาสองพันกว่าปีมาแล้ว แต่ที่นี้ตามประวัติของท่านนั้น ซึ่งก็มียาวและพิศดารไป
 มากแต่ขอกกล่าวโดยย่อว่า พระพุทธเจ้าท่านเป็นลูกกษัตริย์ซึ่งมีความสุขความสบายทุกอย่าง
 ทุกประการในทางโลกก็วิวิสัย แต่ท่านก็ไม่ได้หลงใหลในความสุขในทางโลกเหล่านั้น ท่าน
 คิดอยู่เสมอว่า คนเรานี้ตกอยู่ในห้วงแห่งความทุกข์ คือ เกิดจากการแก่ เจ็บ ตาย และ
 ก็หมุนเวียนวายตายเกิดกันอยู่ราไป พระองค์จึงหนีออกจากปราสาทราชวังเสียดสละซึ่ง
 ทรัพย์สินเงินทอง พัสถานที่ตนไ้รับเป็นพระเจ้าแผ่นดินออกมาทำการบรรพชาอุปสมบท
 คือบวชเป็นเพศนักบวช เมื่อบวชแล้วก็ศึกษา ค้นคว้า ปฏิบัติธรรมเป็นเวลา 6 เดือน ปี
 คว้าวิถีการต่างๆ มีการบำเพ็ญทุกรมณ เรียกว่าบำเพ็ญทุกริยาเกือบจะเอาพระองค์
 ไ้มรอกเกือบจะสิ้นพระชนม์ชีวิตเสียแล้ว ในที่สุดพระองค์ก็ทรงบรรลุธรรมคือ อริยะสัจจสี่
 คือการบรรลุธรรมของพระพุทธเจ้านี้เรียกว่า ตรีสรุไม่มีใครสั่งสอน หนีเมื่อรู้แล้วจึงไ้ไ้นามว่า
 เป็นพระพุทธเจ้า เมื่อเป็นพระพุทธเจ้ารูธรรมอย่างนี้แล้ว พระองค์ก็ไ้ไ้รู้ไว้แก่พระอะคน
 ไปเที่ยวเทศนาจาริกสั่งสอน แก่ประชาชนในชมพูทวีปให้รู้และเข้าใจเข้าไปประพฤติปฏิบัติ
 ปฏิบัติเพื่อพ้นทุกข์ไปสู่ความสุขเหมือนซึ่งพระองค์ท่าน พระองค์ทรงเที่ยวเทศนาจาริกเป็น
 เวลา 45 ปี ไ้วาสถานนั้นจะไกลหรือใกล้ คนนั้นจะอยู่ในสภาพไหนเพศไหน วัยไหน
 พระองค์ทรงพิจารณาเห็นว่าพอที่จะช่วยเหลือได้ เขาสามารถที่จะฟังธรรมไ้พระองค์ก็

ทรงเที่ยวเทศนาให้แก่เขาเหล่านั้นโดยไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อยหนักประการใด การเผย
 แพร่พุทธศาสนาของพระองค์เป็นเวลา 45 ปี ในที่สุดพระองค์ก็ถึงแก่อนิจกรรม คือตายไป เมื่อ
 อายุครบ 80 ปีบริบูรณ์ ทั้งนี้เมื่อพระองค์ทรงนิพพานไปอย่างนี้แล้วก็มีสาวกของท่าน ช่วยกันสืบ
 ต่อพุทธศาสนามาจนถึงทุกวันนี้ ก็รวมคำว่าพระพุทธเจ้าผู้หนึ่ง ท่านได้เสียดสละความสุขส่วนตัว
 อย่างไม่หวงหวาง เพื่อหวังที่จะให้คนทั้งหลายพ้นความทุกข์ไปถึงความสุข นับว่าพระองค์มีพระ
 อยางสูงแก่เราพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย แต่ในบัดของทานมีมากเกินไป ทั้งนี้เมื่อเรากล่าวรวม
 ความย่อๆ เป็นหัวข้อใหญ่ทานว่ามีเพียงสามประการคือ 1. ปัญญาคุณ คือพระองค์ทรงมีปัญญา
 ความรู้และความรู้ของพระองค์นั้น เป็นความรู้ชั้นโลกุตระและไคมาคัยการตรัสรู้และไม่มีใคร
 สั่งสอน 2. พระบริสุทธิคุณ คือพระองค์ทรงเป็นผู้ที่มีความบริสุทธิ์ คือเมื่อพระองค์ทรงมีปัญญา
 แล้ว พระองค์ทรงนำปัญญาคำความรู้ ความประพฤติปฏิบัติ จะทำให้พระองค์เป็นผู้บริสุทธิ์ มีกาย
 วาจาใจบริสุทธิ์ การกระทำใดๆของพระพุทธเจ้าเป็นไปเพื่อความบริสุทธิ์อยู่เสมอ 3. พระ
 มหารุกฺขาธิคุณ คือเมื่อพระองค์ทรงมีปัญญา ปัญญามาปฏิบัติเป็นผู้บริสุทธิ์แล้ว พระองค์ทรงมี
 ปัญญามาปฏิบัติเป็นผู้บริสุทธิ์แล้ว พระองค์ทรงพิจารณาว่าคนทั้งหลายตกอยู่ในห้วงความทุกข์เมื่อ
 พระองค์ทรงรู้ธรรม นำให้พ้นทุกข์แล้ว ก็จึงได้เอาธรรมนั้นเที่ยวเทศนาสั่งสอน ประชาชนน้อย
 ใหญ่ทั้งหลายด้วยความหวังที่จะให้เขาเหล่านั้นไคร้ธรรมนำไปปฏิบัติและพ้นจากความทุกข์ พระ
 ก็เที่ยวเทศนาสั่งสอนเป็นเวลา 45 ปี ไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อยอยากประการใดอันนี้ก็ อา
 คัยพระมหากุณของพระพุทธเจ้า ฉะนั้นความมหากุณของพระองค์จึงนับว่าเป็นคุณข้อที่สาม
 เราเคารพพระพุทธเจ้า เราเคารพพระพุทธเจ้า เมื่อเราเคารพพระพุทธเจ้าจำเป็นต้องเคารพพระ
 ธรรม เพราะพระธรรมเป็นคำสั่งสอนของท่าน ก็แหละพระธรรมคำสั่งสอนของพระองค์
 ทรงสั่งสอนไว้นั้น มีทั้งหมด แปลกมันสิ้นพันหัวข้อพระธรรมชั้นนี้ แต่ถ้าเมื่อแยกก็มีเพียงสามคือ
 1. ห้ามมิให้ทำความชั่ว ให้ทำความดี 3. ให้ทำจิตใจของตนให้ผ่องใส นี่เป็นหัวข้อของคำ
 สอนของพุทธองค์นี้ ผู้ใดปฏิบัติบุคคลผู้นั้นยอมพ้นจากความทุกข์ ถึงความสุขความเจริญ เพราะ
 ขึ้นชื่อว่ากรรม ย่อมไม่เคยทอดทิ้งผู้ประพฤติปฏิบัติตามรักษาผู้ประพฤติปฏิบัติใคร่รับแต่ความสุข
 พ้นจากความทุกข์ ถึงความสุขความเจริญ ดังท่านกล่าววาทธรรมยอมรับรักษาผู้ปฏิบัติ มิให้ตกลง
 ไปในทางที่ชั่วดังนั้นแหละก็การปฏิบัติตามธรรมนี้ไม่เลือกการ เวลา ปฏิบัติเมื่อใดเวลาใด สถานที่ใด
 ที่ใด ไค้ทั้งนั้นเพราะธรรมเป็นอการิโก คือไม่ประกอบไปด้วยการ เวลา คอไปพระสงฆ์ พระ
 สงฆ์ซึ่งเป็นรัตนองค์ที่สาม เมื่อเราเคารพ พระพุทธ พระธรรมแล้ว จำเป็นต้องเคารพพระ
 สงฆ์ เพราะพระสงฆ์เป็นสาวกของพระพุทธเจ้า พระสงฆ์เป็นผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติตรง ปฏิบัติเป็น
 ธรรม และเป็นเนืองนาบุญของสัตว์ชาวโลก พระสงฆ์ท่านเป็นผู้ศึกษา เผยแพร่พุทธศาสนาสืบ
 ต่ออายุของพระพุทธศาสนา พระพุทธเจ้านิพพานไปได้ 2511 ปี เหตุที่พระพุทธศาสนายังตั้ง

คั่งมันอยู่ในโลกปัจจุบันก็อาศัยก็อาศัยพระสงฆ์ เหล่านี้แล้วพระพุทธศาสนาคงจะเสื่อมสูญไปจาก
 โลกนี้ เหตุนี้เราจึงเอาพระสงฆ์เป็นที่พึ่งคน ผู้เอาพระสงฆ์เป็นที่พึ่งของคนนั้นยอมจะไปสู่ใน
 ทางที่ดี เพราะพระสงฆ์เป็นผู้แนะนำชักจูงให้กระทำความดีนี้ เมื่อบุคคลผู้ใดเอาพระสงฆ์เป็น
 ที่พึ่งแล้วก็ยอมได้รับการ บรรพชาอุปสมบท ตามที่ตนประสงค์ ก็แลเธอทั้งสองได้มีศรัทธามา
 ขอบรรพชาอุปสมบท แล้วเอา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่พึ่งแห่งตน ก็จะไ้ทำการ
 บรรพชาอุปสมบทให้เธอและตามกลางสงฆ์ต่อไป แรกก่อนที่ใจใคร่ขอบบชาก็ให้เธอไปนั่งไปหม
 นั้นก็จะสอนกรรมฐาน ซึ่งโบราณจารย์ท่านได้สั่งสอนสืบต่อกันมา เพราะกรรมฐานที่เข้ามาบวช
 ยอมมาจากคฤหัสถ์ชาวบ้าน ยอมมีอารมณ์หรือการกระทำที่แตกต่างพิเศษของนักบวช นี่เมื่อเข้า
 มาแล้ว ยอมจะมีนิสัยจากการประพฤติปฏิบัติ เมื่อเป็นคฤหัสถ์คิมา ฉะนั้นเมื่อมีนิสัยหรือความเคย
 จินตคิมาอย่างนั้นก็ยอมจะทำให้จิตใจของคนฟุ้งซ่านไม่เป็นสมาธิ ฉะนั้นท่านจึงได้สอนกรรมฐาน
 ให้พิจารณาไม่ให้จิตใจของเราฟุ้งซ่าน กรรมฐานที่ว่านี้ท่านมีชื่อว่า "ปะจะ ปัญจะกะ กรรมฐาน"
 คือกรรมฐานที่มีองค์ 5 ได้สอนให้เธอว่าตามเป็นภาษาบาลีดังนี้ " เกศา โลมา เกศา นะถา
 ทันตา ตะโจ " ตะโจ ทันตา นะถา โลมา เกศา " ทั้ง 5 นี้ เกศา ไ้แก้ม โลมา ไ้แก
 ขน นะถาไ้แก เล็บ ทันตาไ้แกฟัน ตะโจ ไ้แกหนัง ของทั้ง 5 นี้ท่านให้อาพิจารณาให้อา
 เอามาเป็นกรรมฐาน คือเอามาเป็นที่ตั้งไม่ประมาท โดยเป็นอนุโลมและปฏิโลม ถือกกลับไป
 กลับมา คือพิจารณาไปในร่างกายของเราและพิจารณาไปในร่างกายของบุคคลอื่นต่อไปว่าของ
 ทั้ง 5 นี้ มีเกิดขึ้นในร่างกายของคนทุกคนและมีความเกิดขึ้นและมีการ เปลี่ยนแปลงแล้วก็ยอม
 มีการกลับ ให้เอามายึดมั่นว่าเป็นของสวยของงาม เป็นของที่น่ารักน่าใคร่น่าปรารถนาให้เรา
 พิจารณาเป็นของอสุคะ เป็นของน่าเกลียดเป็นของปฏิคุณ ไม่น่ายึดมั่นของเหล่านี้ อันนี้เพื่อจะไม่
 ให้เราหลงในกลิ่น ในเสียง ในรสเป็นสำคัญ นี่เมื่ออารมณ์ของเรามีความรักใคร่ ชอบพอ
 ในรูป ในเสียง ในกลิ่น ในรสอย่างนี้จิตใจก็จะฟุ้งซ่านไม่เป็นสมาธิ ฉะนั้นท่านจึงให้พิจารณา
 ฐูเทตามความเป็นจริงของมันแล้ว จิตใจของเราก็จะเกิดความสบายและใจก็จะ เป็นสมาธิ
 เมื่อใจเป็นสมาธิตั้งมั่นคิ การศึกษาการปฏิบัติการอยู่ในเพศของสมาณะก็จะไ้ยืนยาวก็จะได้
 ผล ฉะนั้นจึงขอให้เธอพิจารณาถึงกรรมฐานเมื่อจิตฟุ้งซ่าน เพื่อจะไ้ตั้งมั่นสงบระงับในอิทธา

รมภ อารมณ์ที่น่าชอบใจ คอไปจะไ้ขอบบชากาตัวศรัทธาให้เธอหนุ่มและมาขอสรณะและศีลต่อ
 อาจารย์ต่อไป
 วันนั้นการบรรพชาเป็นกิจ เป็นต้นของ เธอทั้งสองไ้เสร็จลงไปและต่อไปนี้ จะไ้ยกเธอขึ้นเป็น
 อุปสามัญ ภิกษุในพระพุทธศาสนาด้วยการสวด "ยติกรรมวาจา" แต่การสวดยติกรรมนี้ จะเอา
 ชื่อของเธอเขาสวดควยและที่นี้เมื่อเธอมีชื่อเป็นภาษาไทย

ท่านพระครูพุก

จะเอาชื่อของเธอเข้าสวดค้ายและที่นี่เธอมีชื่อเป็นภาษาไทย สามารถที่นำเข้าสวดในภาษาบาลี ดังนั้นจึงขอเปลี่ยนชื่อใหม่ของเธอเป็นภาษาบาลี คือสามเณร เรียงศักดิ์ มีชื่อนายาทมภาษาบาลีว่า "พระอัคขรรณโม" ที่นี่สามเณรทองดี มีชื่อตามภาษาบาลีว่า "พระปิณฑโล" ที่นี่เมื่ออาจารย์ท่านถาม หลังจากการสอบถามอันตาทิฏฐกรรมแล้วและจะถามชื่อเธอและชื่ออุปชานเมื่อถามชื่อเธอและถามว่า อินโมลีเธอชื่ออะไร ตอบว่า อัครอหังภคเต อัครคคะขรรณโมนามะนี้สำหรับสามเณรทองดี ท่านถามว่า อินโนลี เธอชื่ออะไร เราจึงตอบว่า อหังภคเต ปิณฑโลนามะ อันนี้คือไปถามชื่ออุปชานให้การบรรพชาอุปสมบทเธอครั้งนี้ซึ่งมีชื่อตามบาลีว่า "อัครปุญโญ" เมื่ออาจารย์ท่านถามว่า โอนามะเตอุปชานโย อุปชานูชะของเธอชื่ออะไร เราจึงตอบว่า อุปชานโย เมภคเต อาญะสามา อัครปุญโญ นามะดังนั้นก็จะได้ถามถึงบริวาร อรรถบริวาร ที่จำเป็นใช้ในกฎอภิสฐานของเธอต่อไป

พระว่าเป็นภาษาบาลี

พระสวค เป็นภาษาบาลี

ท่านพระครูพุก

ต่อไปจะได้ออกอนุศาสตร์ให้เธอฟัง "อนุศาสตร์" นี้แปลว่าคำสอนซึ่งท่านอุปชาท่านจะสอนให้ใครรับรูไฉนเมื่อถึงกิจที่ควรทำและกิจที่ไม่ควรทำ เมื่อรู้แล้วจะได้สังวรณในโอกาสต่อไป อนุศาสตร์นี้เป็นภาพในภาษาบาลีแต่ในใจความของอนุศาสตร์นี้มีอยู่ดังนี้คือ กิจในอนุศาสตร์นี้มี 8 อย่าง คือเป็นกิจที่ควรทำ 4 อย่าง เป็นกิจที่ไม่ควรทำ 4 อย่าง กิจที่ควรทำ 4 อย่างนั้นท่านเรียกว่า อนิสัย ในนิสัย 4 อย่างนี้มี 1. คือให้เที่ยวบิณฑบาต เป็นประจำเพื่อมาเลี้ยงชีวิตความเป็นอยู่ตามเทศสมณะชน 2. ให้มุ่งน้ำมังสกุด 3. ให้ยวบยันต้นไม้ 4. ให้ฉันทายกค้ายน้ำมูกเน่า กิจทั้ง 4 อย่างนี้ เป็นกิจที่สมณะภยบุตรพึงกระทำ ส่วนกิจที่ไม่ควรทำ เรียกว่า อกรรมกิจ ก็มี 4 อย่างดังนี้คือ 1. ห้ามเสกเมถุน 2. ห้ามลักของเขา 3. ห้ามฆ่าสัตว์ เช่น ฆ่า มนุษย์ให้ตาย 4. ห้ามห้ามอวดอุตริมนุสขธรรม คือธรรมของมนุษย์ที่บังเกิดขึ้นในคน กิจ 4 อย่างนี้ห้ามกระทำ ไม่ใช่เป็นนิสัยของสมณะดังกายาบุตรที่พึงกระทำ ถ้าหากกระทำลงไปแล้วก็พ้นจากพระภิกษุ โดยเหตุนี้ท่านจึงสอนให้รับทราบไว้ บวชแต่แรกๆเพื่อจะได้รู้ว่า กิจที่ควรทำมีอะไรบ้าง เพื่อจะได้สังวรณระมัดระวังในโอกาสต่อไป ที่นินเมื่อใจความของอนุศาสตร์ก็มีอยู่ดังที่กล่าวมา ต่อไปนี้จะได้ออกอนุศาสตร์เป็นภาษาบาลี ให้เธอฟังอีกครั้งหนึ่งดังนี้ (ท่านพระครูว่าเป็นภาษาบาลี) ไปจนจบ.

Tape 28.1, part

Some redundancy
has been eliminated.

Sermon given by Phsa² Khru: Anuso: ~~sa~~ sãna: kiãt
at Nat Kiti Wong, Mae Saming on the Occasion of the
Ordination of Mssng. Tho:gdì: and Kriang sak on
6 / VII / 78

admit the Sangha

Today, you two have come to take lower and higher ordination (Ussavãt
(Ussavãt) and to become disciples of the Lord Buddha, the perfectly enlightened One.
Such ordinations are counted as customs of the Buddhist Thai and have been practiced
for a long time. Thai Buddhists believe that noble ^{sons} ~~children~~ (nãpãw) who reach 20
years of age should be ordained for as long or short a time as is possible, each
person according to his own way. This is done ^{in order} so that one's noble son ~~can~~ can be
able to study and practice the viãya-dhamma of the Lord Buddha, the Perfectly
Enlightened One, thereby ^{one will be} ~~able~~ able to ^{one's} ~~ordain~~ ordain his body, speech, ^{and} heart according
to ~~many~~ moral precepts of this religion which you respect. (It is done) in order that one will
^{beautiful & good} gain this virtues (nãpã) and gain merit (phã / nã) for oneself as well. ~~Thus,~~
~~the ordination~~ (For such reasons) ~~ordination~~ ~~the ordination practice~~ has been perpetuated in
practice to this day.

Even the government grants permission for government civil servants to take leave
work for a certain period in order to be ordained. This done in order to promote the faith,
among civil servants who believe in Buddhism and ^{also} to promote the ^{Buddhist} religion.

And now let us speak of ~~the~~ ordination. The word bhãt ['ordination' in Thai]
comes from the Pãli word, pabbjã. In Thai, this word is translated as "going forth" -
that is, going forth to live anywhere and leaving everything. This is because
we leave ^{our} home, leave ^{our} parents, leave ^{our} children & wife, and leave property. We leave
the responsibilities of the work we do. We abandon the status of householder which we
have had and take on that of one ordained.

And when we have left [all those], where do we who are ordained live. We live at the wat because it is the residence of those ordained. And when we are ordained, one is likely to be called vara (~~(Pali) bhikkhu~~ (Pali phīksū) or pabbajita (Pali panphācī) or samāna (Pali sāmaṇā). The word phā by which we are called

phā (Pali, vara) or phīksū (Pali, bhikkhu) or panphācī (Pali, pabbajita) or sāmaṇā (Pali samāna). The word phā by which we are called is translated as an ordained person, that is one ordained for moral virtues. In Buddhism, as a householder we have only five, or at most eight, more precepts (which we must observe). When we are as ordained as monks (phā) we have (must observe) 227 (precepts) (or), if a novice (samānera) ten precepts. And, (as monks) we have the opportunity and time to ~~develop~~ practice and develop the dhamma to a higher degree than do householders. Thus, when we are ordained as phā, we are ~~ordained~~ persons who are ordained.

And when we are ordained, we are called phīksū which can be translated as one who abstains (10's) ^{one who begs} or one who ~~has abstained~~. Phīksū is translated as begging, or, in another sense, as one who is exempted, because ordinarily the phīksū does not ~~not~~ perform work to support himself because such is against the nature of the ascetic (paṇḍita). His ^{you} ~~the~~ life ~~is~~ must differ from that of the householder who makes offerings as you ^{out} go ~~to~~ to collect alms (Uas m uas). Going out to collect alms is similar in character to begging, but it is ^{not} ~~not~~ a begging of the good person. When you go to collect alms, whoever has faith will offer them and you will receive them. If no one ~~offers~~ places anything in your alms bowl (Uas m uas) or offers any alms [Y2] and you ~~do not~~ receive nothing as you go further, you must not go request or beg ~~for~~ for alms. In this way the phīksū is a better beggar than all other beggars for the person who begs as a monk is a person who is ordained

with morality (ṛiṣa). What is ~~is~~ offered, one receives; what is not offered, one does not receive.

It is held that the phīkeṣu is a person who ~~is~~ abstains, that is abstains from doing anything ~~at~~ at all that is evil (ṛiṣa) which emerges from ~~the~~ body, ~~the~~ speech, or heart. One abstains from everything that one must ~~get~~ ~~from~~, i.e., from that ~~which~~ which causes ail or sorrow. One does only the good as it has been imparted in the ^{ethics} ~~morality~~ of the Buddhist religion.

~~For another~~ One who is ordained is also called banphīchit, which can be translated as one who destroys, i.e., destroys evil, the evil which emerges from ~~the~~ body, speech, or heart. One must attempt to observe and ~~practice~~ practice the vinaya of the Lord Buddha, the Perfectly Enlightened One in order to expel all evil.

(Such evil) is ~~(all those acts which result)~~ in demerit and, ~~is the means for~~ ^{any of} ~~(causing)~~ ~~the~~ ~~act~~ ~~of~~ ~~corruption~~ ~~which~~ ~~include~~, ~~lobha~~, ~~doṣa~~, ~~and~~ ~~moha~~ (greed), ~~doṣa~~ (anger) and ~~moha~~ (delusion). ^{*} [These ~~next~~ words given in Pali in original, but they

are terms known to everyone.] ~~You must endeavor to destroy (such evil)~~ (Such evil) is (all those acts), such as lobha (greed), doṣa (anger) and moha (delusion) ^{*} (which result) in demerit (ṛiṣa) and are the means of causing any of the stains of corruption. ~~You must endeavor~~ to destroy these (evil) completely by means of practicing the ethics of Buddhism. But however much (you succeed) in destroying (these), (this success) will arise from the observance and practice of each person who is ordained.

~~Yet another~~ (term) for one ordained is saṃāna, which means one who has become still (śānta), that is, one who has stilled and suppressed (desire) in the body, in ~~the~~ ~~speech~~ speech, and in the heart. One stills and suppresses the impurities ^(ṛiṣa) ~~forming~~ from lobha, doṣa, and moha. One has stilled (the passions) ~~and~~ ~~is~~ ~~coming~~ from

~~and~~ all evil and demeritorious acts. And ~~the~~ the place where you live is a peaceful place separated from the houses of householders and (is a place) in which there are no distractions (1/10 10/10 1/10 1/10) and from the struggle (15-1500 15-1500) of making a living or other work. Such cause distractions and difficulties for householders. One must endeavor to set one face & eye toward the observance of precepts and meditation by ~~the~~ according to the ascetic-dhamma (10/1000 = 10/1000) of Buddhism. One must have skillness and suppress (the desires) of body, speech, or heart in order to gain merit and to liberate oneself from suffering, and achieve happiness (of N), the.

All these names of which we have spoken are there and for one who is ordained. And we can see that one who has been ordained as a monk or novice has only a good name and does ~~not~~ good. Thus, one who is ordained is called one who has done merit and ~~good~~ ^{goodness} for himself. Therefore, all Buddhists, all who have faith in the Buddhist religion, if they have the opportunity and time, ~~that~~ should separate themselves (from society) and take the opportunity and time to be ordained for a period.

For another thing, according to local or ancient custom, (it is believed that) the ~~one~~ good and the merit one makes ~~for~~ from being ordained is not of for the one ordained himself. Naturally, it is spread to a wide circle, going out to parents, relatives, ^{and} patrons (10/1000; etc. the spirit of this ordination was not a relative) also if there is one who is to be ordained, then we will be interested in the ~~ordination~~ ordination in order to gain merit. Here when we have come for the ordination in order to gain ^{and} merit, we are observing & practicing the vinaya of the Lord Buddha, the Perfectly Enlightened One as is ~~appropriate~~ appropriate to the name of the one ordained, i.e., phra, phiksu, hupphachit, and sammasa. Now one practice not be to study the vinaya, setting one's mind on observing and practicing the vinaya, creating any good. ~~The~~ One must be ~~not~~ an indolent person and must not

create suffering or trouble or ~~disturbance~~ ^{deterioration} in ^{of the merit} this the religion. Ordination for us brings merit. [2/3] If our purpose is opposite to that ~~is~~ (intent) in ordination, we must pay attention to ~~study~~ ^{study} and practice, we will do any act which is against (the, outside of) the virtues and what will cause the religion of the way to deteriorate.

Our ordination is reluctant according to ^{our} intentions and is opposite ^{to} ~~the~~ merit and ~~of~~ one who wants time in being ordained. ^{Therefore}, let you two ~~who~~ who have the faith to come be ordained in the religion today, even if it is only to be ~~ordained~~ ^{ordained} for ~~the~~ ^{the} short time of 4 years, ~~please~~ please take ~~care~~ precaution and care ^{that} your observances and practice of the virtues be in accord with your status. Then ~~you~~ you will gain merit, for yourself ~~and yourself~~ and for your parents and relatives.